



TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Gražuolė ir pabaisa

INDRĖ VAKARĖ

obuolys

INDRĖ VAKARĖ

Gražuolė ir pabaisa

Romanas



PIRMAS SKYRIUS

Noelė

*Šventas, šventas, šventas
Viešpats, Galybių Dievas.
Pilnas yra dangus ir žemė
Tavo garbės...*

Klausydama giesmės mėginau nors kiek susikaupti, bet šalia manęs palinkusi Aldona turėjo kitų planų.

– Ana ten palinkęs stovi Juozas, – šnabždėjo ji. Jai iš burnos padvelkė cigarečių ir mėtinės gumos kvapų mišinys. Keistas derinys. – Jį paliko žmona. Buvo vedę trisdešimt metų, du vaikus turi.

– O ten, – tarsi žegnodamasi, tarsi musę baidydama mostelėjo delnu man palei veidą. – Kotryna. Vieša paslaptis – ji turi meilužį Klaipėdoje.

Į Aldonos komentarus neatsakinėjau, bet jai, atrodo, to ir nereikėjo. Nebuvusi Vyndragiuose bemaž penkiolika

metų jai atrodžiau tarsi be vietinių naujienų beviltiškai išdžiūvusi kempinė, kurią žūtbūt kuo greičiau reikia prigirdyti paskalų. Jei Natanielis žinotų, kad iš jo pamokslo negirdėjau nė žodžio, siaubingai įsižeistų. Nors gal ir ne. Jis, kai užvakar grįžau namo, buvo tylus ir susimąstęs. Kai paklausiau, ar kas negerai, pasiteisino tuo, kad toks dabar metas. Šv. Kalėdos – bene didžiausia bažnytinė šventė.

Turėti brolių kunigą – keista. Dar keisčiau jį matyti su sutana ir užimantį garbingą vietą prie altoriaus.

Nedrąsiai žvelgdavau ten, kur mano dėmesį nukreipdavo Aldona. Ji buvo neišsenkantis vietinių skandalų ir visokių įdomybių šaltinis. Atrodo, kad čia, mažame miestelyje, niekas neturi paslapčių.

Tik aš.

Aldonai akimirksniai pritilus nusmelkė keistas jausmas, tarsi būčiau stebima. Instinktyviai pasukau galvą į dešinę, nužvelgiau sustojusius miestelio gyventojus. Daugumos nepažinojau arba jie buvo taip pasikeitę, kad prireikdavo kelių ilgų akimirksnių susivokti ir susieti kadaise matytą veidą su dabartiniu.

Galvą pasukus labiau, kaklu nubėgo nestiprus šiurpas. Žvilgsnis sustojo ties aukšta figūra prietemoje skendinčioje navoje. Jis buvo kitoje bažnyčios pusėje, o atrodė, kad jo

žvilgsnis deginte degina iš labai arti. Viena akis uždengta subtilaus juodo raiščio, lyg pirato. Juodas arba tamsiai pilkas paltas buvo prasegtas, matėsi tamsiai mėlyni marškiniai. Jis lėtai persižegnojęs žengė į šešėlius.

Aldona timpltelėjo mane už rankovės. Visi bažnyčioje klūpėjo, o aš vienintelė stovėjau.

– Ko taip išblyškai? – susidomėjo.

– Suskaudo skrandį, – leptelėjau tai, kas pirmiausia atėjo į galvą. Iš tiesų, šios Kalėdos buvo išbandymas skrandžiui. Jau daug metų su Julium švęsdavome atskirai nuo mano šeimos, dažniausiai ten, kur šilta ir nėra ženklo sniego. Jis ne kartą buvo pamiršęs, kad per Kalėdas ir mano gimtadienis. Gal tyčia? Atrodė, kad tik vakar, po labai ilgo laiko iš tiesų švenčiau gimtadienį – su dainomis, palinkėjimais ir juoku.

Labai ilgai gyvenau gyvenimą, kuris buvo vienas didelis melas. Ir jei Julius nebūtų miręs... taip gyvenčiau ir toliau? Ar būčiau išdrįsusi jį palikti? Šeima elgėsi su manimi taip, tarsi būčiau porcelianinė lėlė, kuri tuoj gali nukristi nuo lentynos ir sudužti. Šokinėjo apie mane taip, tarsi būčiau ne jų dukra ir sesuo, o Anglijos karalienė, per stebuklą užsukusi pasisvečiuoti jų namuose. Tai erzino, bet kartu teikė ir taip trokštamos paguodos.

Jie nežinojo, kaip smarkiai susimoviau. Jie dar nežinojo, kaip per savo kvailumą sugrioviau sau gyvenimą. Nė vienam iš jų dar nesakiau, kad po švenčių neišvažiuosiu, kad negrįšiu atgal į Vilnių.

Nes, visų pirmiausia, neturiu kur sugrįžti.

Mintys nuo savo apgailėtino gyvenimo vėl sugrįžo prie vyro su akies raiščiu. Jo skruostą prie uždengtos akies vagojo randai.

Stipriai užsimerkiau trokšdama nebegirdėti nepaliaujamo Aldonos šnabždėjimo. Krikšto mamai negalėjau liepti nutilti. Tai būtų siaubingai nemandagu. Turbūt nemandagiau, nei drumsti šventas Mišias paskalomis.

– ... ji kartą lankėsi Gotbergų viloje. Ten jis gyvena ne vienas, o su draugu. – Suklusau išgirdusi pavardę vyro, kuris ir buvo tas šešėliuose besislepiantis milžinas. – Norėjo pasiūlyti pirkti žuvies, juk žinai, Henrikas Rusnėje kartais pagauna didžiulių karpį. Bet jis, atidaręs duris, numetė jai keliasdešimt eurų ir žuvies nepaėmė. Ji taip įsižeidė, kad niekada daugiau ten nekėlė kojos.

– Nežinojau, kad jis sugrįžo, – sumurmėjau kimiai. Prabilau pirmą kartą per bemaž valandą.

– Grįžo prieš keletą metų, baisus verslininkas, – ji užsidengė ranka burną. – Oi, neturėjau omeny, kad jis

baisus. Turėjau omeny, kad labai verslus, labai turtin-gas, – išplėtė akis krikštamotė. – Bet aišku, nėra gražuo-lis. O koks buvo... Savotiškai, aišku, vis dar žavus. Ypač dėl to, kad tiek gero šiam miesteliui padarė.

– Mmm, – linktelėjau, nenorėdama išsiduoti, kaip mane ėmė dominti jos žodžiai. Ne apie turtus, žinoma. Apie faktą, kad jis čia. Aras čia, Vyndragiuose.

Atėjus metui linkėti ramybės, suirzau, kad Aldona liovėsi liežuvauti ir ėmė visiems įnirtingai spausti rankas ir glėbesčiuotis. Palinkėjusi ramybės tėvams ir broliui, stebėjau Aldoną.

– Ką jis padarė? – neiškentusi paklausiau vėl užgiedo-jus chorui.

– Ką? – išsiblaškiusi sutriko ji. – Kas ką padarė?

– Aras, – ištariau vardą, kurį sakant jausmas buvo toks, tarsi būčiau nusideginusi liežuvį.

– Iš tėvo paveldėjo laivų statyklą ir ją pavertė didžiule jachtų statybos įmone. Finansavo Vintermano dvaro ir muziejaus restauravimą, parėmė gimnaziją, kurioje abu mokėtės, kad būtų pastatyta sporto salė. Be to, sklando gandas, kad jis iš dėdės dovanų gavo tikrą pilį Vokietijoje. A, ir vos nepamiršau, jam priklauso „Špokas“. Jis atstatė savo mamos restoraną, tą patį, kuriame žuvo jo tėvai. Tai

buvo netikėta ir, na, – Aldona atsiduso, – gana gražu iš jo pusės. Restorane kabo didelis paveikslas, kuriame labai tikroviškai nutapyta jo mama.

Šyptelėjau. Vyndragiškių mėgstamo restorano pavadinimas nelabai tiko „Michelin“ žvaigždutę pelniusiam gurbanų rojui. Bet kai Aldona paminėjo Aro mamą ir tai, kad restoranas buvo atstatytas jos atminimui, mano atmintyje iškilo Aro pasakojimai, kad jo mama visaip gindavo savo sode auginamas trešnes nuo *špokų*. Visi juokaudavo, kad jei Luizos nuotaika prasta, vadinasi, uogas vėl nulesė *špokai*. Jos firminis trešnių pyragas buvo visų labai mėgstamas.

Vasaromis, kai reikėdavo daugiau pagalbinio personalo, padėdavau jai virtuvėje. Ji nebuvo kalbi moteris, bet gamindavo tarsi pasitelkusi magiškas galias. Ji mane daug ko išmokė, dėl jos taip pamėgau ruošti įvairius patiekalus, išmėginti naujus receptus, tik dėl jos įkvėptos meilės virtuvei taip godžiai mokiausi Vilniaus kolegijoje, kai Julius, pasidavęs mano maldavimams, leido studijuoti. Aišku, jo pavyduliavimui nebuvo galo, tad po metų studijas turėjau mesti...

– Bet žinai... Jis... Ne svajonių jaunikis. Ne toks, kaip tavo Juliukas buvo, – persižegnodama išblaškė mane iš prisiminimų. – Amžiną jam atilsį.

Įsitempusi, suspaudusi lūpas nuleidau akis sunerdama pirštus tarsi malдай. Tačiau Mišios jau baigėsi ir atėjo metas keliauti namo.

Jei tik Aldona sužinotų, kaip viskas buvo iš tikrųjų... Jei galėčiau jai papasakoti, koks iš tikrųjų buvo mano gyvenimas su Juliumi, kas jis buvo per žmogus... Žengiau paskui tėvus, stebėdama jų smulkias, truputį sukumpusias figūras. Būtų žiauru viską papasakoti. Verčiau tegu jie tiki ta pasaka, kurią jiems tiek metų sekiau.

Išėjusi iš bažnyčios įkvėpiau žvarbaus žiemos oro. Po batais gurgždėjo sniegas, pavienės snaigės lėtai leidosi iš dangaus.

– Kaip džiaugiuosi, kad tu su mumis, – mama įsikišo man į parankę. – Aišku, – ji trumpam nutilo, – būtų buvę geriau, jei aplinkybės nebūtų tokios...

Ji turėjo omenyje, jei prieš gerą mėnesį nebūtų miręs Julius. Tada visa mano šeima sugužėjo į Vilnių, į prabangius laidojimo namus. Vaidinau nelaimingą našlę, nors širdyje jaučiau tokį begalinį palengvėjimą, kad ašaros nepaliaujamai ritosi skruostais. Visi manė, kad buvau nepaguodžiamai nelaiminga.

Iš tikrųjų nebuvau nei laiminga, nei nelaiminga. Jaučiausi pagaliau išsilaisvinusi ir vis negalėjau tuo patikėti.

ANTRAS SKYRIUS

Noelė

– Rytoj važiuosiu namo, – ištarė Nojus, man kabinantis namie paltą. – Kada išvažiuosi tu?

– Dar pabūsiu, – sumurmėjau.

– Kiek? – speitė mane į kampą. Klausinėjo ir vakar, bet tada sėkmingai išsisukau.

– Nežinau.

– O darbas? Pasiėmei atostogų?

Yra tokia gera patarlė, kurią girdėdavau vaikystėje, – melo kojos trumpos. Niekada jos nesupratau. Bet dabar ėmiau vis aštriau jausti, kad nebegaliu taip greitai šuoliuoti savo išgalvotomis istorijomis. Kad ėmiau klimpti ir tuoj prasmegsiu visiškai.

– Išėjau iš darbo, – griebiausi dar vieno melo, bet šis buvo arčiausiai tiesos.

– O tai ką žadi veikti? – susiraukė brolis. Jis vienintelis iš šeimos ne itin užjautė mane dėl vyro mirties. Būdamas policininkas, žinojo apie mano vyro nešvarius darbelius. Kartais pagalvodavau, kad netikėta diagnozė buvo atpildas. Kad kažkas iš aukščiau nusprendė, kad jau gana.

– Nežinau, – prisipažinau.

Tiesa buvo tokia palaima. Troškau nebemeluoti savo šeimai. Bet baiminausi, jog tiesa gali būti per skaudi, per daug siaubinga.

– Gal ir gerai, kad pabūsi su tėvais. Neramu, kad jie vis vieni, – pasvarstė. – Natanielis užsiėmęs bažnyčios reikalais.

– Taip, – nuleidau akis. Per visus tuos metus, kai gyvenau su Juliumi, tėvus matydavau retai ir trumpai. Tik dabar, sugrįžusi, suvokiau, kaip jie paseno. Per tuos penkiolika metų išėjo į pensiją, užveisė už namo nedidelį daržą, praėjusią vasarą palaidojo jau antrą šunį.

Net nepajutau, kaip skruostais ėmė riedėti ašaros. Aiktelėjau, kai brolis stipriai mane apkabino.

– Viskas bus gerai, – ištarė į ausį. – Pamatysi.

Kaip jis gali būti tuo tikras? O, kaip norėčiau jaustis rami dėl ateities...

Pro duris įžengus Aldonai ir Natanieliui, paskubomis nusibraukiau ašaras ir nuskubėjau į virtuvę padėti mamai. Nešiau į valgomąjį šaltus užkandžius ir iš visų jėgų stengiausi būti čia ir dabar. Negalvoti apie praeitį, nustoti nerimauti dėl ateities. Viena skaudino, kita kėlė baimę. Net pykino nuo minties, kad šventės netrukus baigsis, kad turėsiu po truputį apie viską papasakoti savo šeimai, visiems.

– Mačiau Mišiose Arą, – netikėtai prabilo Nojus. – Maniau, po Mišių prieisiu pasilabinti, bet jis kaip dūmas išnyko.

– Tikrai? – susidomėjo Natanielis ir žiojosi kažką sakyti, bet apsigalvojęs pakėlė prie lūpų vyno taurę.

– Palaikote santykius? – paklausiau. Norėjau, kad mano žodžiai nuskambėtų atsainiai, tarsi tarp kitko, tačiau atrodė, kad išgirdę šį klausimą visi sužiuro į mane, lyg būčiau pasakiusi, jog rytoj ateis pavasaris.

– Taip, – Nojus linktelėjo. – Ne itin artimai... – jis metė trumpą žvilgsnį į Natanielį, – bet laiks nuo laiko pabendraujam. Kai sugrįžo, visi labai nustebome.

– Manėme, kad vilą tiesiog kažkam pardavė, – įsiterpė Aldona. – Keletą mėnesių visas buvo tvarkoma,

remontuojama. Viskam vadovavo Simonas. Labai žavus vyrukas, – mirktelėjo man akį. – Bet, Nojau, gal tu apsipažinai? Jie išvykę ir turėtų grįžti tik kitais metais.

– Kažkada buvo tas tavo Simonas užsukęs, sutačiau keletą kėdžių viloje. Norėjo atnaujinti laiptus, bet atkalbėjau ir patariau tik nušlifuoti. Labai dėkojo, – susimąstė tėtis. – Visai malonus vyrukas. Klausinėjo apie tave.

Po paskutinių tėčio žodžių visi sužiuro į mane. Suskaudo skrandį.

– Apie mane? – nusistebėjau. Kodėl nepažįstamas vyras turėtų klausinėti apie mane?

Tėtis linktelėjo.

– Nustebo, kai papasakojau, kad vadovauji tam restoranui... koks jo pavadinimas? – žvilgtelėjo į mamą.

– „Gusto“, – pasufleravo mama.

– Noelė išėjo iš darbo, – žvelgdamas į mane iš kitapus valgiais nukrauto stalo ištare Nojus. Padrąsinamai man mirktelėjo, tačiau nuo skausmo skrandyje mane net supykino.

– Tikrai? – chorą perklausė Aldona ir mano tėvai.

– Atėjo laikas pokyčiams, – šyptelėjau. Tikrai atėjo laikas pokyčiams. Bet nesitikėjau, kad tokiems. Jei tik jie žinotų...

– Gali įsidarbinti čia, kaip tik „Špokas“ ko nors ieško, – optimistiškai pasiūlė Aldona. – Taip nesinori, kad išvyktum...

Gūžtelėjau pečiais.

– Jie ieško pagalbinės virėjos. Kristė už kelių mėnesių gimdys... – patikslino mama.

Sulaikiau kvapą. Padėti virtuvėje gal ir galėčiau...

– Ji per daug kvalifikuota tokiam darbui, – papurtė galvą tėtis.

Ir nuleido mane ant žemės. Viskas nebus taip paprasta.

TREČIAS SKYRIUS

Noelė

„Špoką“ įsivaizdavau kaip anuometinę uždegą, tvarkingą, bet kuklią. Dabar, pasirodo, šiuo truputį juokingu pavadinimu puikavosi prašmatnus restoranas su langus dengiančiomis baltomis užuolaidomis ir dar baltesnėmis staltiesėmis ant apvalių stalų. Už švariai nuvalytų langų jaukiai apšviesti pietavo elegantiškai apsirengę žmonės. Tik dabar įsisąmoninau Aldonos žodžius, kad čia pavalgyti atvažiuoja žmonės iš Klaipėdos.

Nesitikėjau tokios prašmatnios aplinkos. Ar tikrai galėčiau dirbti tokio restorano virtuvėje? Neturėdama reikiamos patirties? Jausdamasi kaip svetima savo pačios gyvenime? Lėtai, koja už kojos žengiau arčiau durų.

Kai jau beveik pasiekiau įėjimą, mano drąsa ūmai pranyko. Jausdama, kaip širdis daužosi krūtinėje, praėjau pro šalį. Galbūt vis dėlto tai ne man. Vargu, ar sugebėsiu.

Man lėtai pėdinant pro šią išspūdingą vietą ir kaupiant drąsą užėiti, į automobilių stovėjimo aikštelę įsuko juodas džipas. Julius mėgo sportinius automobilius, dviviečius. Šiame džipe nepradingtų tik milžinas.

Kūnu perbėgo šiurpas, kai dar kartą žvilgtelėjusi į automobilį už šiek tiek tamsinto lango stiklo išvydau galvą atlošusį vyrą, kurio vieną akį dengė juodas raištis. Viena ranka jis spaudė automobilio vairą, kitą panardino į vešlius juodus plaukus.

Automobilio varikliui užgesus ir trinktelėjus uždaramoms durelėms, aš slidžiu šaligatviu nuskubėjau tolyn.

Į Aldonos arbatinę įgriuvau vos gaudydama kvapą.

– Kas tau? – išpūtė ji akis. – Atrodai lyg vaiduoklį išvydusi.

Gal taip ir buvo.

– Tiesiog vos galo negavau, kol čia atėjau, – iš paskutiniųjų mėgindama susitvardyti ištariau. – Taip slidu...

– Na, taip, sniego daug kaip niekad... – nutęsė ji smalsiai žvelgdama į mane. – Tai buvai užsukusi į „Špoką“? Kaip sekėsi?

Nors po tėčio komentaro aną savaitę buvau atmetusi mintis apie įsidarbinimą virtuvėje, bet Aldona savo idėjos

nepamiršo. Ji primygtinai siūlė susitikti su Kriste. Net už mane susitarė.

O aš pabėgau kaip paskutinė kvailė. Net neužėjusi. Nė nepabandžiusi. O ką ir bandyti... Aš neturiu jokios patirties. Tėvams melavau, kad dirbu, kad esu sėkminga prašmatnaus restorano vadovė, o iš tikrųjų buvau tik namuose įkalinta savo vyro pastumdėlė, jo asmeninė virėja ir namų tvarkytoja. Kai susirgo, buvau jo slaugė. Kasdien kenčiau užgauliojimus ir panieką. Tačiau plaučių uždegimas vystėsi ne taip, kaip tikėjomės mudu ir šeimos gydytoja. Jam blogėjo taip sparčiai, kad galiausiai išskviečiau greitąją. Vėliau ligoninėje buvo nustatyta, kad prasidėjo sepsis, ir jie nieko nebegalėjo padėti.

– Aš... – susigūžiau nuleidusi akis. Jei kažką panašaus būčiau iškrėtusi Juliui, jei būčiau neįvykdžiusi jo paliepi-mo... jis man būtų trenkęs. Prireikė kelių akimirų, kol susivokiau, kad jo nebėra. O prieš mane stovi susirūpinusi krikšto mama.

– Išvirsiu tau arbatos, – lėtai ištare ji. – Atrodai sušalusi.

Nusivilkusi pūkinę striukę susmukau prie staliuko. Pro langą žvelgiau į judrią Lietuvosinkų gatvę ir

stengiausi nepasiduoti įprastinėms mintims. Čia ir dabar. Sėdžiu krikšto mamos arbatinėje, mano rankose tuoj atsidurs garuojančios arbatos puodelis, man viskas gerai. Pro langą išvydau lėtai prariedant juodą džipą.

– Štai, – Aldona padėjo priešais mane puodelį su arbata, o aš lyg siaubingai išgąsdinta net šoktelėjau nuo kėdės.

– Atsiprašau, – nejaukiai nusijuokiau iš savo reakcijos.

– Kas yra? – Aldona susiraukė pažvelgdama man į akis taip rimtai, kad man iš akių ištryško ašaros.

– Negaliu papasakoti...

– Gali, – paprieštaravo ji.

– Dar ne, – išsisukinėčiau.

– Taip ir jaučiau, kad kažkas yra ne taip, – suspaudė lūpas Aldona.

– Nė neįsivaizduoji... – nusukau akis į langą. Už jo stovėjo aukštas vyras tamsiai pilku paltu. Spustelėjęs durų rankeną, į vidų įleido žvarbaus oro gūšį.

KETVIRTAS SKYRIUS

Noelė

– Simonai! – šūktelėjo Aldona išvydusi svečią. – Maniau, sakei, kad grįšit tik kitais metais! Nojui, vadinasi, nepasivaideno, kad bažnyčioje matė Arą.

– Anksčiau pabaigėm reikalus, – kukliai šyptelėjo Simonu pavadintas išvaizdus vyras. – Su šventėmis, – stipriai apkabino Aldoną.

– Kaip visada? – nuskubėjusi už prekystalio paklausė Aldona.

– Taip, – linktelėjo vyras smalsiai nužvelgdamas mane. – Du išsinešti.

– Vis skubate...

– Aras paskutiniu metu kaip nesavas, – ištarė vyras, vėl mesdamas žvilgsnį į mano pusę. Paskubomis nusibraukiau nuo skruostų ašaras, nusukau akis, mėgindama nusišluoti, kaip mane paveikė jo žodžiai. Kaip jis susijęs su

Aru? O gal jis turi omenyje ne tą Arą? Nors šis vardas ne toks jau dažnas...

– Per Kalėdas – metinės... – nutęsė Aldona.

Taip, tikrai. Mane vėl nupurtė šiurpas. Taip, juk per Kalėdas žuvo jo tėvai, o jis buvo sunkiai sužeistas.

– Hmm, – numykė Simonas. – Gal dėl to...

Nors nežiūrėjau į jūdviejų su krikšto mama pusę, bet tarsi jaučiau jų abiejų žvilgsnius, gręžiančius mano pakaušį.

– Tavo minėta moteris susitikime nepasirodė, – po trumpos pauzės vėl prakalbo Simonas. – Kristė eina iš proto, jai verkiant reikia pagalbos.

Kadangi Aldona nieko neatsakė, supratau, kad turiu prisiimti atsakomybę už savo neatsakingus veiksmus.

– Aš atsiprašau, – prabilau atsigręždama. – Paskutinę minutę man tarsi protas pasimaišė. Paprastai taip nesielgiu.

O kaip elgiuosi? Ar daug buvo tokių situacijų mano gyvenime? Su siaubu aiškiai suvokiau, kad daug metų gyvenau tarsi gerai izoliuotame narve, apnuodytame šiltnamyje. Galėčiau dėl visko kaltinti Julijų, bet buvau ir pati kalta. Turėjau rasti jėgų pasipriešinti, išsivaduoti. Bet kai jau sukaupiau drąsą suimti savo gyvenimą į rankas, jis mirė. Taip niekada ir nesužinosiu, ar galiu rasti savyje

stiprybės pasipriešinti smurtaujančiam vyrui, išsilaivinti iš toksiškų santykių ir prisipažinti tėvams, broliams, visiems, kad man nepasisekė. Kad suklydau.

Simonas mėšliai žvelgė į mane, lyg netikėdamas nė vienu mano žodžiu.

– Maistą gaminti man patinka, visą gyvenimą tai dariau, – pridūriau. Stengiausi, kad mano balsas skambėtų užtikrintai, tačiau įtariau, jog man nelabai pavyko.

Buvau dėkinga, kad Aldona tylėjo, kad neėmė kaip tėtis pūstis, esą mano kvalifikacija visiškai neatitinka tokio žemo lygio pagalbinės virtuvės darbuotojos darbo.

Realybė buvo tokia, kokia buvo.

– Ir daugiau neprapulsi tada, kai tavęs labiausiai reikės? – prisimerkė.

– Ne, – patvirtinau žvelgdama jam į melsvų akių plyšelius. – Neprapulsiu.

Vyras linktelėjo ir, paėmęs du puodelius iš Aldonos rankų, man pratarė:

– Ryt devintą ryto Kristė tavęs lauks. Jei pirmą dieną nesusimausi, gal ir leisim dirbti toliau. Bandomasis laikotarpis truks tris mėnesius. Apie atlygį tau papasakos Kristė.

– Ačiū, – ištariau kone pašnibždomis.

Rimtos Simono akys, atrodė, mato daugiau, nei norėčiau parodyti, bet juk pažadėjau sau pabandyti sugrįžti iš melų pasaulio. Natanielis, jei tik žinotų viską, labai manimi nusiviltų. Aš pati savimi bjaurėjausi.

Kai likome dviese, Aldonos veide mainėsi džiugesys ir dvejonės.

– Pradėsi dirbti Naujųjų išvakarėse. Gal ir geras ženklas, ką manai? – krikšto mama pasirėmė alkūne į spintelę.

– Gal, – pabandžiau nusišypsoti.

– Juk žinai, tikrai norėčiau pati tave pasamdyti, tačiau negaliu mokėti tiek, kiek tu norėtum uždirbti. Be to, pas mane jau metus dirba Magda, labai džiaugiasi galėdama gauti kad ir simbolinį atlygį. Moksleivei tai dideli pinigai.

– Viską suprantu, – palinksėjau. – Man viskas bus gerai.

– Nemanau, kad pati tiki tuo, ką sakai, – mūsų liai pakomentavo ji. – Bet jei dažnai kartosi, patikėsi. Ir tada viskas pradės keistis į gera.

Šyptelėjau pro sukąstus dantis.

– Pamatysi, – tarsi aidas atkartotojo Nojaus žodžius.

Kiti žmonės manimi tikėjo labiau nei aš pati. Tas suvokimas guodė. Viltis pamažu ėmė rusenti ir mano sužeistoje sieloje.

Skaitykite likusius
264 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:



klausykla.lt

**Audio
knyga**



**Elektroninė
knyga**



Ji bėga nuo praeities.
Jis – praradęs tikėjimą meile.

Sugrįžusi į mažą gimtąjį miestelį, Noelė tikėjosi rasti ramybę. Po smurtinių santykių ir vyro mirties ji troško vieno – užsimiršti. Tačiau Vyndragių bažnyčios šešėlyje jos žvilgsnį pagauna jis. Aras Gotbergas – paslaptingas vyras su randais ant veido ir širdyje, vienkakis vienišius, slepiantis tamsią praeitį. Praeitį, kurioje Noelė suvaidino lemiamą vaidmenį.

Jų keliai neturėtų susikirsti, bet mieste, kuriame visi vieni kitus pažįsta, paslaptys ilgai neišlieka. Kiekvienas jų žingsnis priartina prie prarajos – ar meilė gali išgydyti dvi sužeistas sielas, ar tik dar labiau jas sudaužyti?

„Gražuolė ir pabaisa“ – jausminga, karštų troškimų persmelkta istorija apie antrą šansą, kaltės šešėlius ir meilę, kuri ateina tada, kai jos mažiausiai tikiesi.



Viena iš TOP 10 skaitomiausių lietuvių grožinės literatūros autorių bibliotekose, jos romanai ne kartą buvo patekę tarp perkamiausių Lietuvoje. Jausmingos istorijos, kuriose visas negandas galiausiai nugalė meilė žavi įvairaus amžiaus skaitytojas, kurios nori pasinerti į įtraukiantį, neretai adrenalino kupiną, Lietuvoje vykstantį siužetą. Tikroviški, ryškūs veikėjų charakteriai, dinamiškas ir lengvas rašymo stilius padėjo autorei suburti jau nemažą išikimų gerbėjų ratą.



ANNO 2004

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-841-4



Grožinė literatūra > Meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS